

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/5/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118269242
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zol'áková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6118269242.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zol'ákovvej a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Andreja Radomského, v spore žalobcu: F. P., O.. XX.XX.XXXX, V. F. XXX, XXX XX U., právne zastúpeného JUDr. Ivanom Savčákom, advokátom, IČO: 42 230 080, so sídlom Partizánska 45, 085 01 Bardejov, proti žalovanému: L.. Š. P., O.. XX.XX.XXXX, V. U. XXX, XXX XX X. F., právne zastúpenému Bukovinský & Chlipala, s. r. o., IČO: 35 918 098, so sídlom Svätoplukova 30, 821 08 Bratislava - Ružinov, o zaplatenie 20.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k. 21C/5/2018-268 zo 16. septembra 2021 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Priznáva žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 20.000,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy od 2. júla 2015 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a priznal žalobcovi proti žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

2. 2.1 Výrok odôvodnil tým, že žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica ako upomínaciemu súdu domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 20.000,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 20.000,- eur od 2. júla 2015 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Žalobca návrh na vydanie platobného rozkazu odôvodnil tým, že ako predávajúci 6. mája 2015 uzatvoril so žalovaným ako kupujúcim kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, a to k rozostavanej stavbe postavenej na parcele č. XX/XX, druh stavby 21 a k pozemkom - parcela registra „C“, parcelné číslo XX/XX, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie o výmere 173 m², parcela registra „C“, parcelné číslo 24/34, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie o výmere 287 m², parcela registra „C“, parcelné číslo XX/XX, druh pozemku trvalý trávny porast o výmere 17 m² zapísaným na LV č. XXX pre k. ú. Mlynica, obec Mlynica, okres Poprad. Zmluvné strany sa dohodli na uhradení kúpnej ceny vo výške 110.000,- eur spôsobom, že časť kúpnej ceny, t. j. sumu 20.000,- eur uhradí kupujúci tak, že zloží k rukám predávajúceho 4. mája 2015 depozit vo výške 20.000,- eur, pričom zmluvné strany sa dohodli, že uvedený depozit sa započíta v plnej výške voči kúpnej cene. Druhú časť týkajúcu sa zaplatenia kúpnej ceny vo výške 90.000,- eur žalovaný uhradí prostredníctvom H. V. N. & F., R.. F., pobočky zahraničnej banky, a to zo zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru na účet predávajúceho, po predložení potvrdeného návrhu na vklad záložného práva a aktuálneho listu vlastníctva s vyznačenou plombou, po dátume nasledujúcom po podaní návrhu na vklad záložného práva. Doposiaľ obdržal od

žalovaného len časť kúpnej ceny vo výške 90.000,- eur, a to bezhotovostným bankovým prevodom uskutočneným 1. júla 2015 tak, ako to vyplýva aj z doloženého výpisu z účtu. V zmysle článku III. „Kúpna cena“ ods. 3. kúpnej zmluvy sa akákoľvek platba v prospech predávajúceho považuje za uhradenú až pripísaním celej kúpnej ceny na účet predávajúceho. Od 1. januára 2013 nadobudol účinnosť zákon č. 394/2012 Z.z. o obmedzení platieb v hotovosti (ďalej len „zákon o obmedzení platieb v hotovosti“), čo znamená, že všetky transakcie nad sumu 15.000,- eur musia byť realizované iba prostredníctvom banky. Na to poukazuje z dôvodu, že suma 20.000,- eur nemohla byť vyplatená v hotovosti, mohla byť len pripísaná na účet. Žalovaný si nesplnil zmluvnú povinnosť spočívajúcu v uhradení kúpnej ceny v plnom rozsahu, a to aj napriek tomu, že vlastnícke právo k nehnuteľnostiam previedol kúpnu zmluvou na tretiu osobu, v dôsledku čoho disponoval peňažnými prostriedkami, z ktorých mal možnosť predmetnú pohľadávku uspokojiť.

2.2 Okresný súd Banská Bystrica ako upomínací súd rozhodol o návrhu žalobcu na vydanie platobného rozkazu platobným rozkazom, č. k. 20Up/285/2018-27 zo 17. mája 2018, voči ktorému podal žalovaný včas odpor. Žalovaný v odpore uviedol, že žalobca špekulatívnym a účelovým spôsobom nahradil vo svojom vyjadrení slovné spojenie uvedené v článku III. kúpnej zmluvy „uhradí kupujúci tak, že zložil k rukám predávajúceho“ svojím slovným spojením „uhradí kupujúci tak, že zloží k rukám predávajúceho“, čím podstatným spôsobom zmenil význam predmetného článku, pretože slovné spojenie uvedené v zmluve „zložil k rukám predávajúceho dňa 4.5.2015 depozit vo výške 20.000,- eur“ jednoznačným, zrozumiteľným a nespochybniteľným spôsobom potvrdzuje, že 4. mája 2015 skutočne zložil k rukám žalobcu 20.000,- eur, prevzatie ktorých žalobca potvrdil vlastnoručným podpisom. Poukazuje na rozpornosť článku III. ods. 3., v zmysle ktorého akákoľvek platba v prospech predávajúceho sa považuje za uhradenú až pripísaním celej kúpnej ceny na účet predávajúceho. V tomto prípade zrejme žalobca opomenul, že splnenie obsahu predmetného článku bolo plne mimo jeho dispozície, pretože predmetnú sumu už žalobca prevzal k rukám 4. mája 2015 a ako jediný ju mohol, resp. v zmysle kúpnej zmluvy mal previesť na svoj účet. Má za to, že samotné porušenie zákazu hotovostných transakcií v zmysle ustanovenia § 4 zákona o obmedzení platieb v hotovosti, nemá za následok neplatnosť právneho úkonu v podobe zloženia peňažných prostriedkov vo výške 20.000,- eur. Obsah kúpnej zmluvy bol vytvorený absolútnym konsenzom zmluvných strán, za aktívnej účasti žalobcu. Podpisom zmluvné strany jednoznačne a nespochybniteľne deklarovali, že v súlade s článkom III. Kúpna cena kupujúci zložil k rukám predávajúceho dňa 4.5.2015 depozit vo výške 20.000,- eur. Zmluvné strany sa ďalej dohodli, že uvedený depozit sa započítava v plnej výške voči kúpnej cene. Časť kúpnej ceny vo výške 90.000,- eur bola uhradená z hypotekárneho úveru. Ako zarážajúce hodnotí, že po údajnom neuhradení tejto sumy pristúpil žalobca k podpisu kúpnej zmluvy s jednoznačnou konštatáciou, že táto suma bola uhradená, a teda zložená k rukám predávajúceho 4. mája 2015, keď skutočne nemalo dôjsť k zaplateniu časti kúpnej ceny vo výške 20.000,- eur. Navyše žalobca nevyužil ani inštitút odstúpenia od kúpnej zmluvy a v predmetnej veci začal konať až po tom, čo bola podaná žaloba na jeho osobu v inej právnej veci.

2.3 Žalobca vo vyjadrení k odporu žalovaného z 13. júla 2018 uviedol, že kúpnu zmluvu pripravoval žalovaný, ktorý má právnické vzdelanie. Táto skutočnosť prispieva k potvrdeniu toho, že žalovaný kúpnu zmluvu účelovo koncipoval tak, aby sa do budúca mohol vyhnúť zaplateniu depozitu vo výške 20.000,- eur. Poukazuje na článok III. ods. 3. kúpnej zmluvy, podľa ktorého kúpna cena sa považuje za uhradenú až pripísaním celej kúpnej ceny na účet predávajúceho, a teda tu možno rozumieť, že pojmom „celá kúpna cena“ je nesporne nutne rozumieť tak depozit, ako aj zvyšok kúpnej ceny vo výške 20.000,- eur. Depozit do toho času nebol pripísaný na jeho účet. Ďalej poukazuje na rozpor článku III. ods. 2. písm. a) kúpnej zmluvy, v ktorom sa uvádza, že žalovaný uhradil k rukám žalobcu depozit dňa 4.5.2015 a článku III. ods. 3., v ktorom je uvedené, že kúpna cena vo svojej celistvosti bude uhradená až jej pripísaním na účet žalobcu. Takto koncipovaná zmluva je ohľadom zaplatenia depozitu zmätočná a nejasná, avšak to nemôže byť vykladané v jeho neprospech, keď on ju nepripravoval. V tejto súvislosti poukazuje na znenie ustanovenia § 35 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), v zmysle ktorého je potrebné považovať vôľu toho, kto právny úkon robil, t. j. žalovaného, za v rozpore s prejavovým jazykovým výkladom, ktorý uvádza dva spôsoby úhrady depozitu.

2.4 Právny zástupca žalovaného v replike zo 7. septembra 2018 poukázal na skutočnosť, že návrh zmluvy bol súčasťou úverovej dokumentácie slúžiacej na schválenie úveru. Banka by nefinancovala nehnuteľnosť s vedomím, že k úhrade 20.000,- eur, teda celej kúpnej ceny v prospech žalobcu nedošlo. Hodnota nehnuteľnosti vyplývajúca zo znaleckého posudku bola 110.000,- eur. Pokiaľ by zo sumy 110.000,- eur nedošlo k vyplateniu sumy 20.000,- eur, ktoré sú predmetom tohto sporu, je nepochybné, že banka by tak vysoký úver nikdy neschválila a peňažné prostriedky v poskytnutom rozsahu neumožnila čerpať.

2.5 Právny zástupca žalobcu na pojednávaní konanom 14. marca 2019 uviedol, že zotrúvajú na podanej žalobe. Žalobca tvrdil, že banka im odmietla poskytnúť 100 %-ný úver na kúpu domu pre žalovaného, poskytla im iba 80 %-ný úver. Kúpna zmluva, ktorú vypracoval žalovaný, mu bola doručená od žalovaného poštou 6. mája 2015 a vtedy bol na tejto zmluve už aj podpis z 5. mája 2015. On podpísal kúpnu zmluvu 6. mája 2015 v Bardejove, v ten istý deň išiel overiť podpis na matriku do Bardejova, následne zmluvu okamžite zanesol do H. V., R.. F. X. V. a úver bol schválený. Banka poslala peniaze žiadateľovi, teda žalovanému vo výške 90.000,- eur a tieto peniaze boli prevedené na jeho súkromný účet. Tieto peniaze požičal obchodnej spoločnosti V. F., F.. E.. D., ktorá za ne kúpila od realitnej kancelárie pozemky v Bratislave. Pri podpise kúpnej zmluvy neboli spolu, nakoľko ako to aj zo zmluvy vyplýva, žalovaný ju podpísal 5. mája 2015 v Mlynici a on 6. mája 2015. Žalovaný mu teda peniaze 4. mája 2015 pri podpise zmluvy nemohol dať. Kúpnej zmluve nevenoval pozornosť, nakoľko bola pre neho iba formalitou na dosiahnutie úveru do spoločného biznisu so žalovaným. Žalovanému veril, nikdy by si nepomyslel, že bude musieť spochybňovať zmluvu na súde. Je evidentné, že kúpna zmluva je koncipovaná nesprávne, nesúvisí s realitou kúpy, pričom odsek 3. je rozporný. Vôľa strán bola taká, že žalovaný dostal úver 90.000,- eur, ktorý sa mal v konečnom dôsledku použiť na kúpu pozemkov v Bratislave. Záložnú zmluvu podpísal žalovaný. Úver si nevzal na dom v Mlynici z dôvodu, lebo mu ako podnikateľovi nevychádzal príjem, aký na schválenie požadovaného úveru požadovala banka.

2.6 Žalovaný na pojednávaní konanom 23. mája 2019 uviedol, že k uzavretiu kúpnej zmluvy došlo pred štyrmi rokmi, a preto z jeho strany nie je možné uviesť detaily týkajúce sa prípravy zmluvy, ako aj jej samotného podpisu. Suma 20.000,- eur bola zložená k rukám predávajúceho, teda žalobcu a žalobu považuje za vysoko účelovú, tendenčnú, v záujme odvrátiť pozornosť od konania žalobcu ako konateľa obchodnej spoločnosti V. F., F.. E.. D., vo vzťahu ku ktorému sú Okresným súdom Bardejov vedené dve súdne konania. Úver z banky mal byť poskytnutý v rozsahu 80 % a 20 % malo byť uhradených z vlastných prostriedkov. Žalobca inicioval nápad, že riaditeľku pobočky banky v Bardejove dôverne pozná a že tento úver vybaví. Preto privolil, aby úver bol vybavovaný na pobočke v Bardejove, hoci bol vtedy trvale bytom okres Poprad, s miestom výkonu práce Trenčín. Preto skutočnosť, že mal iniciovať voľbu banky, neobstojí. Poprel skutočnosť, že by na základe akejsi ústnej dohody mala nehnuteľnosť (rodinný dom v Mlynici) slúžiť na kúpu nehnuteľnosti v Bratislave. Nehnuteľnosť slúžila ako jediná zábezpeka na čerpanie úveru. Dvadsaťjeden mesiacov splácal úver po 320,- eur a túto sumu mal splácať ďalších 28 rokov a následne túto nehnuteľnosť vrátiť synovi žalobcu, to je proti logike. Kúpnu zmluvu podpísal za prítomnosti pracovníčky banky v obchodnom centre Max v Poprade. Podpísal vyhotovené úverové zmluvy a odovzdal pracovníčke banky. Ďalej neskúmal, ako sa dostala do dispozície žalobcu. Netvrdí ani, že by mali podpisovať zmluvu spolu, a teda súčasne, čomu nasvedčujú aj dátumy na kúpnej zmluve. Na veci nič nemení ani skutočnosť, že k úhrade prvej časti kúpnej ceny vo výške 20.000,- eur došlo ešte pred uzavretím tejto zmluvy. Kúpna zmluva ako prvotný návrh bola vypracovaná po dohode so žalobcom a ďalšie vstupy a úpravy vykonávala buď banka samotná alebo žalobca a oni ako účastníci zmluvy. Čo sa týka rozporu článku III. ods. 2. a článku III. ods. 3. kúpnej zmluvy, ten považuje za chybu v písaní, ktorý bol mienený vo vzťahu k úhrade druhej časti kúpnej ceny, ktorá mala ísť na účet predávajúceho. Čo sa týka skutočnosti, že suma 20.000,- eur nebola poukázaná na účet žalobcu, išlo o vzájomnú dohodu strán. Hotovosť vo výške 20.000,- eur odovzdal v rodinnom dome v Mlynici č. 109, ktorý žalobca často navštevoval a peniaze mu boli odovzdané do ruky. V rodinnom dome sa nachádzali ešte ďalší dvaja ľudia, a to jeho otec a matka. Nepamätal sa, či peniaze odovzdal za ich prítomnosti. Zmluva bola podpisovaná za účasti banky a keď sa pracovníčka banky dostavila 5. mája 2015 za ním s tým, že sa idú podpisovať zmluvy, ktoré sa dostanú k predávajúcemu, tak ju podpísal 5. mája 2015. Peniaze sa odovzdávali v dome jeho rodičov. Finančné prostriedky si požičal od otca, ktoré rovnako ako on, odovzdal žalobcovi. Od svojho otca obdržal hotovosť. Nevedel uviesť, odkiaľ mal finančné prostriedky jeho otec. Žalobca prišiel za ním s požiadavkou, či by od neho nekúpil rodinný dom v Mlynici, nakoľko má záujem investovať do kúpy pozemkov v Bratislave, na ktorých mal záujem postaviť bytový dom.

2.7 Na pojednávaní konanom 21. októbra 2019 svedok L.. Š. P., otec žalovaného vo výpovedi uviedol, že synovi požičiaval peňažné prostriedky a bolo to asi cez víkend. Nevedel určiť, o ktorý víkend išlo. Pred požičaním peňazí ho požiadala syn, že potrebuje 20.000,- eur na kúpu rodinného domu, lebo mal problémy so zamestnaním a chcel to riešiť návratom do Popradu. Nepamätal si, či jeho brat so synom už boli v hale v rodinnom dome v Mlynici, alebo či tam bol on a oni prišli. Jeho syn mu povedal, či mu môže požičať tie peniaze a on šiel na určité miesto, z ktorého zobral 20.000,- eur, ktoré mal pripravené. Položil peniaze na stôl a tak sa mu zdalo, že brat ich dal do saka alebo do kufríka. Pri konkrétnom akte odovzdania peňazí manželka v hale určite nebola. Nevedel uviesť, či bol doma prítomný ďalší syn. V tom čase vzťahu medzi ním a bratom boli vynikajúce, nadštandardné. Nezamyšľal sa nad tým, či zmluva existuje, alebo neexistuje a ani nevedel uviesť, kedy ju prvýkrát videl, ale zrejme po pojednávaní. K

pôvodu peňazí požičaných synovi v sume 20.000,- eur uviedol, že k 31. decembru 2009 ukončil po dlhšej dobe služobný pomer a 1. januára 2010 nastúpil pracovať na Letisko do Popradu. Odvtedy až do augusta, septembra 2014 poberal zo sociálneho odboru Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sumu 1.570,- eur, ktorá mu bola zasielaná poštovou poukážkou. Potreboval investovať aj ďalšie financie do dokončenia rodinného domu, peňažné prostriedky si nechával doma, keďže výbery z účtu boli spoplatnené. Dokonca z uložených financií požičiaval aj bratovi asi po 1.000,- eur, keď šiel do kúpeľov s priateľkou a na naftu mu tiež požičiaval peniaze. Od Ministerstva vnútra Slovenskej republiky dostal cca 80.000,- eur za 4,5 roka. Na svoj rodinný dom v Mlynici si zobral úver. Taktiež predal byt, z ktorého mal peniaze a dostal odchodné, ktoré investoval do rodinného domu, okolo 140.000,- eur. Vzťahy medzi ním a bratom boli vynikajúce a bola tam vysoká dôvera.

2.8 Súd prvej inštancie najskôr rozsudkom, č. k. 21C/5/2018-146 z 19. novembra 2019 zamietol žalobu a nepriznal stranám sporu náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove ako odvolací súd uznesením, č. k. 11Co/6/2020-201 z 10. septembra 2020 tak, že zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné v tom, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vnútorne rozporné, keďže z neho nevyplýva jednoznačný záver, na základe čoho súd žalobu zamietol. Konštatoval tiež, že nevykonaním navrhnutého dôkazu bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý proces. Preto bolo úlohou súdu prvej inštancie vykonať navrhnuté dôkazy, opätovne posúdiť právny nárok žalobcu, prípadne sa zaoberať platnosťou zmluvy uzavretej medzi sporovými stranami a vo veci opätovne rozhodnúť.

2.9 Súd prvej inštancie doplnil dokazovanie v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu a vyzval právneho zástupcu žalovaného, aby predložil potvrdenie od zamestnávateľa, či 4. mája 2015 a 5. mája 2015 bol v práci, alebo čerpal dovolenku, prípadne bol práceneschopný a v prípade nemožnosti predloženia tohto dôkazu uviedol súdu názov zamestnávateľa s jeho sídlom, dôkaz týkajúci sa preukázania možnosti disponovania sumou 20.000,- eur jeho otcom, ktorý mal žalovanému peniaze požičať a dôkazy týkajúce sa uzatvorenia úverovej zmluvy týkajúce sa miesta a času uzatvorenia týchto zmlúv.

2.10 V zmysle intencií odvolacieho súdu súd prvej inštancie konštatoval, že dôkazná povinnosť zo strany žalovaného nebola ani v jednom bode splnená, preto uplatnil sudcovskú koncentráciu v zmysle ustanovenia § 153 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2.11 Právny zástupca žalobcu na pojednávaní konanom po zrušení rozsudku odvolacím súdom poukázal na listinné dôkazy, ktoré sú súčasťou spisu, a to čestné prehlásenie žalovaného z 24. apríla 2015, cestovný výkaz žalobcu zo 4. mája 2015 a výpis z účtu žalobcu, čo má preukazovať, že žalobca 5. mája 2015 vyberal v hotovosti finančné prostriedky v Bardejove, a preto nemohol byť v Poprade. Návrhy na doplnenie dokazovania, ktoré navrhli, smerovali k udalostiam v dňoch 4. a 5. mája 2015, či teda žalovaný mohol byť v stovky kilometrov vzdialenej Bratislave a či mohol byť v daný deň doma a odovzdať peniaze ako časť kúpnej ceny, tak ako to tvrdil žalovaný, že išlo o pracovný deň. Kúpna zmluva bola uzatvorená s plnou vážnosťou, avšak nikto nepredpokladal, že by bolo potrebné 20.000,- eur vyplácať tak, ako sa to snaží žalovaný preukázať v tomto konaní. Kúpna zmluva mala slúžiť pre účely získania finančných prostriedkov a následného vloženia do firmy a následne malo dôjsť k spätnému prevodu (zo žalovaného na predávajúceho naspäť) rodinného domu. Dôvodom nevyplatenia sumy 20.000,- eur zo strany žalovaného bolo, že v tom čase postačovalo pre spoločné podnikanie dosiahnutie úveru 90.000,- eur, ktoré mali byť následne investované a tak sa stalo. Žaloba bola podaná z dôvodu, že rodinný dom v obci Mlynica bol prevedený žalovaným na tretiu osobu. Dôveryhodnosť svedka otca žalovaného bola naštrbená aj tým, že tento vo svojej výpovedi uviedol, že síce dostal k dôchodku sumu viac ako 80.000,- eur, avšak na druhej strane uviedol, že výstavba rodinného domu ho stála minimálne 140.000,- eur a žalobca je preto toho názoru, že táto výpoveď je účelová s cieľom podporiť žalovaného ako svojho syna. Právny zástupca žalovaného na tomto pojednávaní uviedol, že nerozumie rozhodnutiu odvolacieho súdu. K namietanej výpovedi svedka otca žalovaného uviedol, že tento tvrdil, že k požičaniu a odovzdaniu sumy 20.000,- eur „by to malo byť cez víkend“. Či išlo o pracovný deň alebo víkend sa z ich pohľadu zdá pre tento prípad irelevantné, pretože účastníci úkonu si to nemôžu pamätať. Ďalšia absurdnosť dokazovania je, že žalobca potvrdil, že prijal depozit 20.000,- eur v zmluve. Žiadal, aby sa vykonalo opätovné dokazovanie výsluchom otca žalovaného z dôvodu, aby sa objasnilo to, čo vytýka krajský súd v odôvodnení rozsudku. Ospravedlnil neprítomnosť žalovaného a žiadal súd, aby bol opätovne vypočutý na odstránenie rozporov vytýkaných uznesením odvolacieho súdu.

2.12 Súd prvej inštancie vychádzal po vrátení veci odvolacím súdom pri rozhodovaní zo zistenia, že žalovaný 24. apríla 2015 písomne čestne pre účely poskytnutia úveru bankou prehlásil, že 24. apríla 2015 boli žalobcovi fakticky odovzdané peňažné prostriedky v celkovej výške 20.000,- eur v hotovosti.

Žalobca bol 4. mája 2015 na pracovnej ceste Snakov - Bardejov - Trebišov - Bardejov - Snakov a 5. mája 2015 vykonal výbery z bankomatu v Bardejove. Žalovaný a žalobca uzatvorili písomnú kúpnu zmluvu, ktorá bola podpísaná žalovaným s uvedeným dňom podpisu 5. máj 2015 v Mlynici a žalobcom s uvedeným dňom podpisu 6. máj 2015 v Bardejove. Predmetom kúpnej zmluvy bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v k. ú. Mlynica, a to k rozostavanej stavbe postavenej na parcele č. XX/XX, druh stavby 21 a k pozemkom - parcela registra „C“, parcelné číslo XX/XX, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie o výmere 173 m², parcela registra „C“, parcelné číslo XX/XX, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie o výmere 287 m², parcela registra „C“, parcelné číslo 24/47, druh pozemku trvalý trávny porast o výmere 17 m² zapísaným na LV č. XXX. Žalobca ako predávajúci bol výlučným vlastníkom nehnuteľností, ktoré predával žalovanému ako kupujúcemu, v celosti. V článku III. kúpnej zmluvy si zmluvné strany dohodli výšku kúpnej ceny a spôsob jej zaplatenia: „1.) Zmluvné strany sa dohodli, že kúpna cena za predmet prevodu podľa čl. II. bodu 2 tejto zmluvy je 110.000,- eur. 2.) Predávajúci a kupujúci dohodli nasledovné podmienky splatenia kúpnej ceny uvedenej v ods. 1 tohto článku zmluvy: a) časť kúpnej ceny, t. j. sumu vo výške 20.000,- eur uhradí kupujúci nasledovne: kupujúci zložil k rukám predávajúceho dňa 4.5.2015 depozit vo výške 20.000,- eur. Zmluvné strany sa dohodli, že uvedený depozit sa započíta v plnej výške voči kúpnej cene, b) časť kúpnej ceny vo výške 90.000,- eur uhradí H. V. N. R. F., R.. F., pobočka zahraničnej banky zo zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru registrové číslo ... na účet predávajúceho vedený v H. V. N. R. F., R.. F., č. účtu: ..., IBAN ... po predložení potvrdeného návrhu na vklad záložného práva a aktuálneho LV s vyznačenou plombou po dátume nasledujúcom od podania návrhu na vklad záložného práva. 3.) Akákoľvek platba v prospech predávajúceho sa považuje za uhradenú až pripísaním celej kúpnej ceny na účet predávajúceho.“ V čl. IV. Cena a práva a povinnosti zmluvných strán v bode 5 si zmluvné strany dohodli, že „...v prípade, ak sa niektoré z týchto prehlásení ukáže nepravdivým, je kupujúci oprávnený od tejto zmluvy odstúpiť.“ V čl. V. Trvanie zmluvy si zmluvné strany dohodli, že „Táto zmluva zaniká výlučne niektorým z nasledovných spôsobov: v bode b) odstúpením od zmluvy predávajúcim, pokiaľ kúpna cena podľa čl. III. nebude uhradená riadne a včas, alebo ak si kupujúci nesplní niektorú z povinností uvedených v tejto zmluve riadne a včas.“ V článku VII. Záverečné ustanovenia si zmluvné strany v bode 1, dohodli že „Táto zmluva nadobúda platnosť a účinnosť dňom jej podpisu oboma zmluvnými stranami.“ V bode 6 zmluvné strany vyhlásili, že „si zmluvu prečítali, jej obsahu porozumeli, že ju uzavreli slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok a na znak súhlasu ju vlastnoručne podpísali.“ Z bankového účtu žalovaného na bankový účet žalobcu bola 1. júla 2015 poukázaná platba vo výške 90.000,- eur. Žalovaný predal rodinný dom tretej osobe.

2.13 V konaní bola spornou skutočnosť, či došlo k reálnemu odovzdaniu prvej časti kúpnej ceny vo výške 20.000,- eur žalovaným žalobcovi v hotovosti do depozitu, ako si to strany upravili a podpísali v zmluve, prípadne aj inak, ako v zmluve mali upravené. Kúpnu zmluvu potvrdili vlastnoručnými podpismi žalobca a žalovaný s rozdielnymi dátumami. Zmluvné strany si v kúpnej zmluve koncipovali zaplatenie kúpnej ceny v dvoch častiach, a to tak, že časť kúpnej ceny vo výške 20.000,- eur uhradí kupujúci nasledovne - kupujúci zložil k rukám predávajúceho dňa 4.5.2015 depozit vo výške 20.000,- eur. Ďalej si dohodli, že tento depozit sa započíta v plnej výške voči kúpnej cene. Následne v odseku 3. si zmluvné strany dohodli, že akákoľvek platba v prospech predávajúceho sa považuje za uhradenú až pripísaním celej kúpnej ceny na účet predávajúceho. Z uvedeného teda vyplýva, že kúpna zmluva si v jednotlivých bodoch týkajúcich sa spôsobu zaplatenia kúpnej ceny odporuje, a teda je nejasná z dôvodu viacerých spôsobov úhrad ceny. Tieto dve ustanovenia uvádzajú dva odlišné spôsoby uhradenia depozitu vo výške 20.000,- eur, pričom žalobca argumentoval v konaní tým, že časť kúpnej ceny vo výške 20.000,- eur mala byť považovaná za zaplatenú až pripísaním celej kúpnej ceny na účet predávajúceho, čo sa nestalo. Naopak, žalovaný v konaní tvrdil, že sumu 20.000,- eur odovzdal žalobcovi do depozitu, teda do vlastných rúk žalobcu za prítomnosti svojho otca, teda brata žalobcu v rodinnom dome v Mlynici. Ďalej žalobca namietal, že kúpnu zmluvu koncipoval žalovaný ako vyštudovaný právnik, a teda, že mu to nemôže byť pripisované na ľarchu. Žalovaný tvrdil, že keďže išlo o veľmi blízke rodinné vzťahy, žalobca ako jeho krstný otec, obidvaja sa dohadovali na koncipovaní zmluvy a obaja zasahovali do koncipovania jej obsahu.

2.14 Súd prvej inštancie mal preukázané, že na základe kúpnej zmluvy žalovaný kúpil od žalobcu nehnuteľnosť a zaviazal sa zaplatiť kúpnu cenu vo výške 110.000,- eur. V kúpnej zmluve je síce uvedené, že kupujúci vyplatil časť kúpnej ceny vo výške 20.000,- eur v hotovosti do depozitu žalobcovi, avšak žalovaný v konaní neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že uvedenú časť kúpnej ceny aj reálne uhradil.

2.15 V tejto súvislosti súd prvej inštancie konštatoval, že v spore o zaplatenie kúpnej ceny, čo sa týka dôkazného bremena, má predávajúci ako žalobca bremeno tvrdenia, že s kupujúcim ako so žalovaným uzavrel kúpnu zmluvu a že žalovaný kúpnu cenu riadne a včas nezaplatil. Z tohto bremena tvrdenia

potom pre žalobcu vyplýva bremeno dôkazné, len pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia, že zmluva bola uzavretá, keďže nemožno od žalobcu požadovať, aby preukázal negatívnu skutočnosť, ktorá sa nemala stať. Ak táto skutočnosť uzavretia zmluvy bude preukázaná, žalobca uniesol ako bremeno tvrdenia tak i dôkazné bremeno. Naopak, žalovaný, ak sa chce úspešne brániť v konaní, musí tvrdiť, že kúpnu cenu zaplatil a o svojom tvrdení ponúknuť súdu dôkazy. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore v závislosti na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov. Túto dôkaznú povinnosť o odovzdaní peňazí v hotovosti žalobcovi si žalovaný nesplnil. Nesplnil si ju ani podporným dôkazom vo vzťahu k pôvodu peňazí, ktorými mohol reálne disponovať jeho otec, ktorý mu mal požičať a následne vyplatiť prvú časť kúpnej ceny v sume 20.000,- eur. Otec žalovaného ako svedok síce tvrdil, že disponoval takou sumou napriek výstavbe svojho rodinného domu v obci Mlynica, keď od Ministerstva vnútra Slovenskej republiky dostal cca 80.000,- eur za 4,5 roka a na svoj rodinný dom v Mlynici si zobral úver. Taktiež, že predal byt, z ktorého mal peniaze a dostal odchodné, ktoré investoval do rodinného domu, okolo 140.000,- eur. Tieto tvrdenia svedka však zostali iba v rovine tvrdenia a ani na pojednávaní neboli predložené dôkazy (tzv. čerpanie úveru na dom, listinný dôkaz o predaji bytu, poukážka o mesačných príjmoch za 4,5 roka od Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, prípadne iné). Žalovanému výzvou súdu bola poskytnutá sudcovská lehota, ktorú nevyužil vo svoj prospech. Preto tvrdenia žalovaného, keďže ostali len v rovine tvrdenia jeho otca a neboli ničím dodatočne preukázané, vyznievajú ako nedôveryhodné, z čoho súd vyvodil záver o nemožnosti disponovania sumou 20.000,- eur. V zmysle uvedeného súd poukazuje na aplikáciu ustanovenia § 158 CSP. Účelovosť podania žaloby právny zástupca žalobcu vyvrátil tým, že žalobu nepodal po tom, čo začali spory medzi rodinou vedené Okresným súdom Bardejov, ale po predaji domu v Mlynici žalovaným tretej osobe. Súd je toho názoru, že pre výsledok tohto konania nie je podstatný dátum, v ktorý deň mala byť zložená časť kúpnej ceny 20.000,- eur žalobcovi, pretože predložené listiny čestné prehlásenie žalovaného z 24. apríla 2015 (pre účely získania úveru) je v rozpore s kúpnu zmluvou ako listinným dôkazom v tom, kedy bolo žalobcovi zložených 20.000,- eur. Z uvedeného možno konštatovať, že zaznamenaná časová realita v listinách bola diametrálne odlišná od skutočnej. V čestnom prehlásení z 24. apríla 2015 žalovaný uviedol, že zložil sumu 20.000,- eur žalobcovi 24. apríla 2015 a v kúpnej zmluve je uvedený dátum zloženia 4. máj 2015.

2.16 Súd prvej inštancie mal za to, že z hľadiska hospodárnosti konania a koncentrácie konania žalovaný nevyužil svoje právo byť prítomný na pojednávaní, hoci vedel, že za to musí niesť aj procesný následok vo forme rozhodnutia súdu. Svojou neprítomnosťou sa vzdal práva vyjadrovať sa k predloženým listinám a navyše bol zastúpený právnym zástupcom. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prijal záver o nezaplatení časti kúpnej ceny vo výške 20.000,- eur a zaviazal žalovaného na jej zaplatenie. Keďže žalovaný sa nezaplatením tejto sumy dostal do omeškania, žalobca si uplatnil úrok z omeškania v zákonnej výške, odo dňa nasledujúceho po pripísaní sumy 90.000,- eur (druhej časti kúpnej ceny) na účet žalobcu, t. j. od 2. júla 2015.

2.17 Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa ustanovenia § 588 Občianskeho zákonníka. Úroky z omeškania priznal súd žalobcovi v súlade s ustanovením § 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 Občianskeho zákonníka a ustanovením § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

2.18 O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1, ods. 2 CSP a priznal úspešnému žalobcovi proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

3. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietané porušenie práva na spravodlivý proces vzhľadom na to, že napadnutý rozsudok nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ako aj v tom, že nebol poučený o následkoch sudcovskej koncentrácie konania ani upovedomený o tom, že súd uplatnil sudcovskú koncentráciu v zmysle ustanovenia § 153 CSP. Mal za to, že dôvodnosť jeho poučenia a upovedomenia je o to viac namieste, nakoľko súd na základe rovnakých dôkazov a skutkového stavu rozhodol úplne naopak v porovnaní s pôvodným rozsudkom, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol. Žiadnym spôsobom nemohol predvídať, že doposiaľ vykonané dokazovanie, pôvodne vyhodnotenú ako odôvodňujúcu

odmietnutie žaloby, môže v rámci ďalšieho konania prvoinštančného súdu slúžiť ako základ pre úplne opačné rozhodnutie, pričom sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, ktoré budú slúžiť na jeho podporu a ktoré tvoria prílohy tohto odvolania. Z týchto dôvodov považuje napadnutý rozsudok za arbitrárny. V súvislosti s namietaným nevykonaním navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností tvrdil, že jeho právny zástupca na pojednávaní konanom po zrušení rozsudku odvolacím súdom ospravedlnil jeho neúčast' a v zmysle intencií odvolacieho súdu požiadal súd o výsluch svedka - jeho otca za účelom objasnenia okolností vytykánych odvolacím súdom a taktiež o jeho výsluch za účelom odstránenia rozporov vytykánych v uznesení odvolacieho súdu. Súd však predmetné dokazovanie nevykonal a ani v odôvodnení napadnutého rozsudku neuviedol ako sa vysporiadal s ďalším navrhovaným dôkazom písomne navrhnutým právnym zástupcom žalobcu 30. marca 2021, ktorý požadoval, aby preukázal okolnosti uzatvorenia zmluvy (miesta a času), prípadne cestou súdu dožiadať banky, za akých okolností k tomu došlo. Súd žiadosti jeho právneho zástupcu o výsluch svedka L.. Š. P. a o jeho výsluch nevyhovel a taktiež sa nezaoberal označeným dôkazom - vyžiadaním potvrdenia z Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a bez ďalšieho uplatnil sudcovskú koncentráciu konania v zmysle ustanovenia § 153 CSP, hoci si musel byť vedomý, že najpodstatnejší dôkaz, a to potvrdenie z Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z objektívnych dôvodov zabezpečiť nemôže. Konštatoval, že v zásade o toto potvrdenie mohol komfortne požiadať súd, ktorému štátny orgán bol povinný vyhovieť alebo z časových dôvodov s obmedzenými možnosťami svedok L.. P. (keďže ide o neobvyklú žiadosť, ktorej nemuselo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky vyhovieť). Jemu by ministerstvo takéto potvrdenie pre citlivosť osobných údajov určite nevydalo, pretože ide o chránené osobné údaje o tretej osobe, na prístup ku ktorým by nebol schopný osvedčiť dostatočný právny záujem. Zdôraznil tiež, že je potrebné, aby súd uviedol na základe akého hodnotenia dôkazov dospel k záveru, že iba samotné tvrdenie žalobcu o nevyplatení sumy 20.000,- eur bez akéhokoľvek ďalšieho dôkazu je dôveryhodné, a naopak nedôveryhodné je podpísanie kúpnej zmluvy žalobcom, v ktorej žalobca potvrdil prevzatie predmetnej sumy, nedôveryhodná je jeho výpoveď, v ktorej potvrdil vyplatenie 20.000,- eur, nedôveryhodná je výpoveď svedka L.. Š. P., ktorý potvrdil odovzdanie predmetnej sumy žalobcovi v jeho prítomnosti, ktoré ani na pojednávaní samotným žalobcom nebolo spochybnené. Čo je v danej veci tiež veľmi dôležité a svedčí o nepravdivosti tvrdenia žalobcu a o pravdivosti jeho tvrdenia je aktívne pôsobenie žalobcu v procese vybavovania úveru v H. V. X. V.. Z toho vyvstáva veľmi dôležitá otázka, že pokiaľ žalobcovi nebolo skutočne vyplatených 20.000,- eur, prečo to zatajil a neoznámil banke, ale osobne predložil do banky podpísanú kúpnu zmluvu a vyššie spomenuté čestné vyhlásenie kupujúceho. Za účelom objasnenia týchto okolností navrhuje dožiadať banku alebo vykonať výsluch zodpovednej pracovníčky banky. Okrem toho ako nepresné, prísne účelové a právne irelevantné hodnotí odôvodnenie napadnutého rozsudku, že svedok financoval rodinný dom, do ktorého investoval okolo 140.000,- eur a pritom dostal od Ministerstva vnútra Slovenskej republiky iba 80.000,- eur. Ohľadom účelovosti žaloby podotkol, že ak by súd prejavil záujem, pohodlne by zistil, že účelovosť podania tejto žaloby je plne preukázaná, pretože žaloba na žalobcu v inom spore vedenom Okresným súdom Bardejov pod sp. zn. 7C/19/2017 bola podaná 10. apríla 2017, rodinný dom v Mlynici bol predaný tretej osobe 25. októbra 2016 a v tomto spore bola žaloba doručená okresnému súdu Poprad 6. augusta 2018. Účelovosť žaloby je veľmi podstatná, pretože jeho matka ako spoločníčka obchodnej spoločnosti V. F., F.. E.. D.. podala žalobu na žalobcu ako konateľa tejto obchodnej spoločnosti, ktorý odpredal pozemky v majetku obchodnej spoločnosti nachádzajúce sa v intraviláne mesta Bardejov o výmere 5509 m² svojej dcére za celkovú sumu 2.400,- eur (0,44 eur/m²), ktorých kúpna cena sa pohybovala v rozpätí najmenej od 165.270,- eur do 192.815,- eur, pričom v spore bola úspešná, keďže Krajský súd v Prešove odvolanie žalovaného zamietol. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietá a žalobcu zaväzuje na náhradu trov konania vo výške 100 % alebo aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním z 8. decembra 2021, v ktorom uviedol, že skutočnosti, na ktoré poukazuje žalovaný v odvolaní, sú podľa neho irelevantné. Podľa jeho názoru sa žalovaný snaží okolnosti, tak ako ich popisuje, prezentovať výlučne vo svoj prospech aj napriek tomu, že vykonané dokazovanie a prístup žalovaného v tomto konaní dokazujú opak. V konaní bolo preukázané, že prevzatie peňažnej sumy, ktorá je predmetom tohto konania, spôsobom tak ako ich opísal žalovaný a svedok, je v rozpore s vykonaným dokazovaním a odvolanie sa snaží len účelovo podsúvať odvolaciemu súdu skutočnosti, ktoré boli predmetom dokazovania a výsledkom ktorých je len to, že procesná obrana žalovaného bola nepravdivá a zavádzajúca. To, či žalovaný využíval alebo nevyužíval počas celého

konania prostriedky procesnej obrany dostatočne, je už rozhodnutím samotného žalovaného. Nemôže byť predsa na jeho ľarchu to, že žalovaný sa pojednávani nezúčastňoval, prípadne nepredkladal dôkazy. Dôkazom toho sú aj okolnosti na poslednom pojednávani, ktorého sa žalovaný rovnako nezúčastnil a žiadne dôkazy nepredložil, hoci v odvolani predkladá dokumenty, ktoré zjavne nebol žiadny problém predložiť aj v konani a ktoré nemajú žiadnu výpovednú hodnotu. Podľa neho je nemysliteľné, aby žalovaný v odvolani uvádzal nedostatky typu opätovne vypočuť otca žalovaného, ktorého na posledné pojednávani nielenže nezabezpečil, ale mal by sa vyjadrovať ku skutočnostiam, ktoré neboli zo strany žalovaného ani doložené, a to napr. spotrebovanie príjmu na výstavbu rodinného domu. K tejto skutočnosti sa súd vyjadril v odôvodnení rozsudku, preto ide aj v tomto len o účelovú snahu žalovaného zavádzať odvolací súd. Vierohodnosť tvrdení žalovaného, ale aj úprimnosť a serióznosť podaného odvolania spochybňuje aj samotné čestné prehlásenie žalovaného z 24. apríla 2015, ktoré sa snaží sám žalovaný zľahčovať a spochybňovať, čím sa len zamotáva do svojich vlastných nepravdivých tvrdení. Účelovosť tvrdení žalovaného v konani, ale aj v odvolani o viacerých súdnych konaniach aj na Okresnom súde Bardejov, ktoré mali byť impulzom pre iniciovanie tohto súdneho konania však spochybňuje samotný svedok žalovaného, ktorý tvrdí, že vzťahy rodiny žalobcu a žalovaného boli vynikajúce. Aj v tomto prípade je zjavné, že účelová procesná obrana hoci aj za pomoci otca žalovaného nebola „dostatočne skoodinovaná“, a preto nemôže priniesť žalovanému úspech v tomto konani. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako zákonný a vecne správny a priznal žalobcovi aj trovy odvolacieho konania.

5. K vyjadreniu žalobcu 5. januára 2022 podal žalovaný odvolaciu repliku, v ktorej uviedol, že je preňho nepochopiteľné, na základe čoho a akým spôsobom mal na posledné pojednávani zabezpečiť ako svedka svojho otca, keďže svedkov na pojednávani predvoláva súd, a preto to nebolo v jeho faktickej moci. Popritom zopakoval svoje zásadné tvrdenia uvádzané už v odvolani.

6. K odvolacej replike žalovaného 27. januára 2022 podal žalobca odvolaciu dupliku, v ktorej uviedol, že toto podanie len potvrdzuje istú dávku neúcty a arogancie zo strany žalovaného k nemu ako svojmu príbuznému. Žalovaný namiesto toho, aby chodil na pojednávania a prezentoval svoje názory tak z právneho ako aj skutkového hľadiska priamo na pojednávani, tak „sám“ píše podania, v ktorých sa opakuje a ktorých cieľom je zjavne len snaha si uplatňovať trovy za nehospodárne a neúčelne podania.

7. Žalovaný sa k odvolacej duplike žalobcu vyjadril podaním z 3. marca 2022, v ktorom uviedol, že je preňho nepochopiteľné, že žalobca namiesto vecnej argumentácie k samotnému vyjadreniu a predloženým dôkazným prostriedkom skĺzol k poukazovaniu na citovú stránku rodinných vzťahov, a to konštatovaním, že „podanie len potvrdzuje istú dávku neúcty a arogancie zo strany žalovaného k žalobcovi ako svojmu príbuznému“. Žalobcom je strýko a žalovaným je synovec a nie naopak, a teda samotné konanie vyvolala práve strana, ktorá sa dožaduje „úcty“.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávani podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávani zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolani. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne potvrdiť.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

11. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvedený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať, resp. dopĺňať rozhodnutie súdu prvej inštancie. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

12. S tvrdením žalovaného, že napadnutý rozsudok nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia a je arbitrárny sa nestotožňuje, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie v jeho odôvodnení zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/218/2010 z 23. novembra 2010, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I.ÚS 188/06 z 8. júna 2006).

13. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že nebol poučený o následkoch sudcovskej koncentrácie konania ani upovedomený o tom, že súd uplatnil sudcovskú koncentráciu v zmysle ustanovenia § 153 CSP, odvolací súd zdôrazňuje, že toto tvrdenie žalovaného je nepravdivé, pretože o následkoch sudcovskej koncentrácie konania bol žalovaný poučený v uznesení súdu prvej inštancie, č. k. 21C/5/2018-63 z 23. augusta 2018, ktoré mu bolo do jeho elektronickej schránky doručené 27. augusta 2018 o 15:00 hod.. Navyše žalovaný je nielenže právne zastúpený advokátom, ale sám je dokonca advokátsky koncipient, a teda v tomto prípade súd prvej inštancie nemal voči nemu poučovaciu povinnosť ani podľa § 160 ods. 3 písm. a) CSP, ani podľa § 160 ods. 3 písm. b) CSP. Z rovnakých dôvodov, ako aj z dôvodu, že vo výzve na predloženie dôkazov z 10. mája 2021 súd prvej inštancie výslovne určil lehoty na predloženie týchto dôkazov, žalovaný mohol predpokladať, že ak ich nedodrží, súd môže uplatniť sudcovskú koncentráciu konania. Popritom pojednávanie, na ktorom súd uplatnil sudcovskú koncentráciu konania sa uskutočnilo až po viac ako štyroch mesiacoch od vydania tejto výzvy. Teda žalovaný sa nemôže vyhovárať na nedostatok času na predloženie dôkazov a ani na skutočnosť, že o uplatnení sudcovskej koncentrácie konania nebol upovedomený.

14. Čo sa týka prípustnosti ďalších prostriedkov procesnej obrany a nevykonania navrhnutých dôkazov, odvolací súd konštatuje, že listinné dôkazy, ktoré žalovaný doručil súdu ako prílohy odvolania, mohol žalovaný predložiť súdu včas, t. j. predtým ako súd uplatnil sudcovskú koncentráciu, keďže z obsahu spisu nevyplýva žiadny relevantný dôvod, pre ktorý žalovaný nepredložil tieto dôkazy včas. Takisto, ak žalovaný poukazyval na nevykonanie dôkazov, ktorými sú jeho výsluchu a výsluchu svedka L.. Š. P., odvolací súd podotýka, že právny zástupca ospravedlnil žalovaného a navrhol výsluch svedka L.. Š. P. až na pojednávaní konanom 16. septembra 2021 napriek tomu, že už od oboznámenia sa so zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu mu muselo byť zrejmé, že v ďalšom konaní bude potrebné za účelom odstránenia rozporov predložiť súdu dôkazy, ktorými by preukázal, že žalobcovi 20.000,- eur odovzdal. Vzhľadom na to bolo v záujme žalovaného zúčastniť sa pojednávania, ale aj v dostatočnom predstihu navrhnúť vykonanie dôkazu výsluchom svedka L.. Š. P..

15. Ak žalovaný upozorňoval na neuvedenie toho ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s nevykonaním dôkazu navrhnutým žalobcom, odvolací súd uvádza, že tento dôkaz navrhol žalobca, a preto sa jeho vykonania, resp. dôvodu jeho nevykonania mohol dožadovať len žalobca. Aj keď odvolací súd nespochybňuje oprávnenie súdu súvisiace s edičnou povinnosťou, nestotožňuje sa s názorom žalovaného, že o vydanie predmetného potvrdenia mal požiadať Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky súd prvej inštancie, pretože toto potvrdenie sa týkalo otca žalovaného, a preto ak malo byť týmto listinným dôkazom preukázané tvrdenie žalovaného, a teda malo byť vykonanie tohto dôkazu na prospech žalovaného, odvolací súd nevidí dôvod, pre ktorý by L.. Š. P. ako dotknutá osoba, otec žalovaného a svedok v tomto konaní o takéto potvrdenie nemohol požiadať a ani dôvod, pre ktorý by mu toto potvrdenie ministerstvo nemalo vydať.

16. Pokiaľ žalovaný považoval za potrebné, aby súd uviedol na základe akého hodnotenia dôkazov dospel k záveru, že iba samotné tvrdenie žalobcu o nevyplatení sumy 20.000,- eur bez akéhokoľvek ďalšieho dôkazu je dôveryhodné, a naopak nedôveryhodné je podpísanie kúpnej zmluvy žalobcom, v ktorej žalobca potvrdil prevzatie predmetnej sumy, nedôveryhodná je jeho výpoveď, v ktorej potvrdil vyplatenie 20.000,- eur, nedôveryhodná je výpoveď svedka L.. Š. P., ktorý potvrdil odovzdanie predmetnej sumy žalobcovi v jeho prítomnosti, ktoré ani na pojednávaní samotným žalobcom nebolo spochybnené, odvolací súd zdôrazňuje, že tým sa súd zaoberal v odseku 34. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

17. V súvislosti s argumentmi žalovaného o nepravdivosti tvrdení žalobcu vzhľadom na jeho aktívne pôsobenie pri vybavovaní úveru a o irelevantnosti skutočností, koľko peňazí investoval jeho otec do výstavby rodinného domu, odvolací súd dáva do pozornosti svoje zrušujúce uznesenie v ktorom vyslovil, že podstatnou otázkou, od ktorej záviselo správne rozhodnutie o uplatnenom nároku, bola otázka unesenia, či neunesenia dôkazného bremena žalovaného v súvislosti s jeho tvrdením, že 20.000,- eur zložil k rukám predávajúceho, teda žalobcu a že žaloba je účelová, tendenčná. Odvolací súd má za to, že ani preukázanie okolností, za ktorých bol úver vybavovaný a sumy vynaloženej otcom žalobcu na výstavbu rodinného domu a ani poukazovanie na ďalšie súdne spory, stranami ktorých sú žalobca a matka žalovaného nemôžu nahradiť preukázanie toho, či žalovaný 20.000,- eur žalobcovi odovzdal.

18. V nadväznosti na to odvolací súd pre úplnosť dodáva, že priestor pre pochybnosti o uhradení časti kúpnej ceny vo výške 20.000,- eur žalovaným bol vytvorený už pri samotnom písomnom vyhotovení kúpnej zmluvy a následnými rozpormi vo výpovediach žalovaného a svedka L.. Š. P. sa len rozširoval. Zatiaľ, čo žalobca v priebehu celého konania zotrval na tom, že so žalovaným sa v dňoch pred uzatvorením kúpnej zmluvy osobne nestretol a toto svoje tvrdenie aj preukázal, žalovaný a svedok Š. P. vo svojich výpovediach tvrdili, že suma 20.000,- eur bola žalobcovi odovzdaná v rodinnom dome rodičov žalovaného v Mlynici, ktorý mal žalovaný navštíviť. Nevedeli však povedať, kedy k tomuto odovzdaniu peňazí došlo, a tým podľa názoru odvolacieho súdu len spochybnili dôveryhodnosť svojho tvrdenia o odovzdaní tejto sumy. Rovnako dôveryhodnosť tvrdení o tom, že svedok L.. Š. P. mal doma väčší obnos peňazí do istej miery spochybňuje aj vyjadrenie žalovaného na pojednávaní konanom 23. mája 2019, ktorý nevedel uviesť odkiaľ má finančné prostriedky jeho otec. Toto tvrdenie v kontexte tvrdení o nadštandardných rodinných vzťahoch vyznieva prinajmenšom paradoxne, pretože asi len ťažko možno uveriť tomu, aby už len pri štandardných rodinných vzťahoch syn nemal vedomosť o tom, odkiaľ má jeho otec väčší obnos peňazí, ak neskôr sám otec ako svedok tvrdil, že tieto peniaze získal legálne. Preto sa možno, avšak iba domnievať, že otec žalovaného naozaj v minulosti vlastnil vyššiu sumu peňazí, ale je otáznave či tieto peniaze vlastnil aj v čase, keď bolo potrebné uhradiť časť kúpnej ceny vo výške 20.000,- eur žalobcovi. Takisto len málo uveriteľná je pre odvolací súd skutočnosť, že žalovaný a ani svedok L.. Š. P. nevedia, kedy odovzdali v rodinnom dome v Mlynici 20.000,- eur žalobcovi, a to z dôvodu, že nejde o sumu, ktorú by si bežne ľudia medzi sebou v hotovosti odovzdávali, ako aj z dôvodu, že sám žalovaný vo svojej výpovedi deklaroval, že túto sumu odovzdal žalobcovi pred podpisom zmluvy, čo priestor pre určenie dňa odovzdania tejto sumy značne obmedzuje.

19. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 20.000,- eur s príslušenstvom zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania.

20. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalovaného za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a ustanovením § 262 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v odvolacom konaní bol žalobca úspešný v celom rozsahu, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 % a zároveň žalovaný v odvolacom konaní úspech nemal. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).